

Arrest

nr. 334 925 van 24 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 3 maart 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 april 2025 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORRÉ, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juli 2024 dient de verzoekende partij een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, dhr. H.H.K., die op 3 augustus 2022 in België als vluchteling werd erkend.

1.2. Op 3 maart 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van het in punt 1.1. gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor S.K.B.A. (...) geboren op 10.05.2000 van Afghaanse nationaliteit, ten einde de vermoedelijke echtgenoot, H.H.M. (...) °31.12.1999 van Afghaanse herkomst te vervoegen in België. Overwegende dat de wet van 15.12.1980 bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan

honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt

Overwegende dat de visumaanvrager ter staving van de bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd heeft: een arbeidsovereenkomst bij L. (...) met een overeenkomst maaltijdcheques en een aantal loonfiches. Overwegende echter dat uit de gegevensbank DOLSIS blijkt dat deze tewerkstelling sinds 19.01.2025 beëindigd werd.

Overwegende dat verder uit de gegevensbank DOLSIS blijkt dat de gezinshereniger sindsdien tewerkgesteld is op basis van een interimcontract.

Aangezien aan dergelijke contracten op elk moment een einde kan worden gesteld door de werkgever en betrokkene daarnaast geen enkele zekerheid kan bieden dat dit interimwerk in de toekomst kan worden voortgezet is de stabiliteit en de regelmatigheid van deze bestaansmiddelen allerm minst aangetoond. Interimarbeid is per definitie slechts tijdelijk en flexibel en kan in deze hoedanigheid dan ook niet in overweging genomen worden ter staving van de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen (Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 66999 van 20.09.2011).

Bijgevolg toont betrokkene niet aan over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en wordt het visum geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10, §2 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Verzoekster diende een visumaanvraag gezinshereniging in als echtgenote van een derdelander op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging:

“(…)”

Verwerende partij houdt rekening met de volgende stukken om de bestaansmiddelen van de referentiepersoon te analyseren in de bestreden beslissing: 1) arbeidscontract bij L. (...) en een aantal loonfiches, 2) de beëindiging van de tewerkstelling sinds 19.01.2025 en tewerkstelling op basis van een interimcontract sinds januari 2025 (gegevens van DOLSIS).

Er werd zeer beperkt rekening gehouden met de drie aanvullende e-mails die op 26 september 2024, 9 januari 2025 en 30 januari 2025 (stuk 2) naar de verwerende partij werden gestuurd. Deze aanvullingen bevatten nochtans essentiële bewijsstukken met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, waaronder: loonfiches van juli tot en met december 2024, de loonfiche van januari 2025, het C4 met bewijs van herstructurering (januari 2025), en wekelijkse interimcontracten vanaf januari 2025.

Het is onbegrijpelijk dat de verwerende partij slechts zeer beperkt rekening houdt met deze aanvullingen. Zij vermeldt wel dat de referentiepersoon nog steeds werkt via interimcontracten, maar zij verwijst enkel naar DOLSIS terwijl er tevens aanvullende informatie werd voorgelegd met betrekking tot zijn C4 en huidige interimwerk. Zij laat bijgevolg volledig na te verwijzen naar het feit dat hij daarvoor meer dan twee jaar vast in dienst was, dat hij ontslagen werd omwille van een herstructurering, én dat hij – ook via interimcontracten – maandelijks meer dan €2.131,28 netto verdient.

Deze gegevens zijn nochtans cruciaal voor de beoordeling van de bestaansmiddelen en hadden in de motivering moeten worden meegenomen.

Verwerende partij argumenteert het volgende omtrent de interimcontracten: “Aangezien aan dergelijke contracten op elk moment een einde kan worden gesteld door de werkgever en betrokkene daarnaast geen enkele zekerheid kan bieden dat dit interimwerk in de toekomst kan worden voortgezet is de stabiliteit en de regelmatigheid van deze bestaansmiddelen allerm minst aangetoond. Interimarbeid is per definitie slechts

tijdelijk en flexibel en kan in deze hoedanigheid dan ook niet in overweging worden ter staving van de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen”.

Nochtans haalt verwerende partij op haar website aan dat er rekening kan worden gehouden met interimwerk: “De inkomsten uit een interim betrekking die na een werkloosheidsperiode bekomen wordt kunnen in overweging worden genomen. Deze inkomsten worden ook in overweging genomen indien deze interimbetrekking sinds minstens een jaar ononderbroken wordt uitgeoefend en een inkomen oplevert dat op zijn gelijk is aan het referentiebedrag.” (<https://dofi.ibz.be/nl/stabiele-regelmatige-en-toereikende-bestaansmiddelen>).

Uw Raad heeft steeds het belang van een volledige evaluatie van de persoonlijke en financiële situatie van de referentiepersoon benadrukt waarbij er wordt gekeken naar de continuïteit en het totaalbedrag van de inkomsten, ongeacht of deze voortkomen uit tijdelijke contracten of interimwerk. Uw Raad heeft namelijk het volgende geoordeeld omtrent inkomsten uit interimwerk:

“De Raad merkt tevens op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat de verwerende partij dient te onderzoeken of de gezinshereniger een stabiele tewerkstelling bij eenzelfde werkgever of een stabiele bron van inkomsten heeft, doch wel of deze over stabiele inkomsten beschikt en in casu kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat de gezinshereniger heeft aangetoond er via interimarbeid, (aanvullende) werkloosheidsuitkeringen en een arbeidsongeschiktheidsuitkering, in te slagen op een standvastige wijze een inkomen te verwerven. Het loutere feit dat de echtgenoot van de verzoekende partij niet elke maand een gelijk loon ontving en het feit dat de bronnen van inkomsten variëren, doet hieraan geen afbreuk.” (RvV nr. 208 513 van 31 augustus 2018)

“Hoewel het niet kennelijk onredelijk is om op basis van een zeer recente tewerkstelling, waarvan enkel inkomsten gedurende één maand voorliggen, te stellen dat de bestaansmiddelen niet stabiel zijn, kan de verzoekster worden gevolgd dat er bij het beoordelen of de bestaansmiddelen stabiel zijn geen abstractie kan worden gemaakt van de inkomsten uit een vorige tewerkstelling om de enkele reden dat deze tewerkstelling beëindigd is. Dit geldt des te meer wanneer, zoals in casu, een vorige tewerkstelling, in het kader van een uitzendarbeid en op basis van wekelijks contracten, wordt beëindigd om meteen daarna een nieuwe, voltijdse, tewerkstelling in het kader van arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur te kunnen aanvatten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde, vlak voorafgaand aan zijn beslissing, een uittreksel uit de Dolsis-databank heeft geraadpleegd. Hieruit bleek dat de referentiepersoon sinds 7 oktober 2019 tot en met 20 maart 2020 wekelijks als uitzendkracht tewerkgesteld was bij N. NV en dat hij met ingang van 23 maart 2020 tot op de datum van raadpleging (17 juni 2020) tewerkgesteld was door A.J.F.P. NV en dit niet in het kader van een uitzendarbeid. De verzoekster heeft bij de aanvraag een aantal loonfiches (telkens voor de periode van één week) van de uitzendarbeid bij N. NV voorgelegd, de op 18 maart 2020 opgestelde arbeidsovereenkomst voor bedienden van onbepaalde duur bij A.J.F.P. NV met vermelding van het bruto maandloon, en een loonfiche (voor de maand april 2020) met vermelding van het nettoloon uit de tewerkstelling bij A.J.F.P. NV. Gelet op de voormelde stukken die in het kader van de aanvraag werden voorgelegd, en gelet op de door de gemachtigde gekende tewerkstelling vanaf 7 oktober 2019 tot 20 maart 2020 en van 23 maart 2020 tot op de datum dat de bestreden beslissing werd getroffen (uittreksel Dolsis d.d. 17 juni 2020), komt het kennelijk onredelijk voor om te besluiten dat het niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon “heden” over stabiele inkomsten beschikt. Uit de gegevens waarover de gemachtigde beschikte, blijkt immers dat de Belgische referentiepersoon over een langere periode over een inkomen uit tewerkstelling beschikt, en meer nog, dat hij recentelijk van het (meer onzekere) statuut van uitzendkracht is overgestapt naar een voltijdse tewerkstelling als bediende met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Het gaat in deze omstandigheden elke redelijkheid te buiten om te besluiten dat er geen stabiele bestaansmiddelen zijn aangetoond om de enkele reden dat de Belgische referentiepersoon recent van job is veranderd.” (RvV nr. 245 116 van 30 november 2020)

“De Raad merkt op dat de tijdelijke aard van de tewerkstelling niet ipso facto impliceert dat ook de inkomsten of de bestaansmiddelen van de persoon die verzoekster wenst te vervoegen tijdelijk zouden zijn. (...) Artikel 10, §2, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat aangetoond moet worden dat de te vervoegen vreemdeling beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Gelet op de arbeidsovereenkomst van de echtgenoot van verzoekster en gelet op de hierboven weergegeven motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de vreemdeling die verzoekster wenst te vervoegen tewerkgesteld is op basis van een arbeidscontract dat ontbonden wordt wanneer deze persoon het recht op werkloosheidsuitkeringen kan openen of wanneer hij 26 jaar oud wordt. In dit concreet geval staat het tijdelijk karakter van de tewerkstelling er dan ook niet aan in de weg dat de bestaansmiddelen van deze persoon wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. Aangezien blijkt dat de referentiepersoon, na de ontbinding van het arbeidscontract, in elk geval bestaansmiddelen zal genieten uit werkloosheidsuitkeringen, is de tijdelijke aard van de tewerkstelling van deze persoon in het kader van een startbanenovereenkomst in casu onvoldoende om hieruit zonder meer af te leiden dat geen bewijs voorligt van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen enkel ander concreet motief hanteert dan de tijdelijkheid van de tewerkstelling, om hieruit op directe wijze af te leiden dat geen bewijs voorligt dat de referentiepersoon over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt in toepassing van artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt dan ook op een onvolkomen

deductie nu de motieven ervan de conclusie niet in redelijkheid kunnen dragen.” (RvV nr. 99 704 van 25 maart 2013)

In dit geval is de referentiepersoon onafgebroken aan het werk sinds 5 oktober 2022, wat betekent dat hij al 2,5 jaar actief is op de Belgische arbeidsmarkt. Bij de visumaanvraag werden alle nodige bewijsstukken toegevoegd waaruit blijkt dat hij reeds langer dan één jaar beschikt over stabiele en voldoende hoge inkomsten, met name via zijn vaste tewerkstelling bij L. (...).

De aanvullende documenten met betrekking tot zijn huidige interimwerk tonen duidelijk aan dat, ondanks de tijdelijke aard van deze contracten, de inkomsten wel degelijk regelmatig en voldoende zijn. Bovendien sluiten deze interiminkomsten aan op een lange periode van stabiele tewerkstelling, wat enkel bijdraagt aan het bewijs van zijn structurele financiële draagkracht.

Het lijkt erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de tijdelijke aard van de tewerkstelling verwacht met de tijdelijke aard van de inkomsten. Dit is een foutieve redenering, aangezien de referentiepersoon aantoont dat hij ook via interimwerk voldoende en regelmatige inkomsten genereert.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle nuttige gegevens.

In casu baseert de verwerende partij haar beslissing op een onvolledig en onzorgvuldig onderzocht dossier. Zij houdt geen rekening met de uitgebreide aanvullingen die verzoeker op 26 september 2024, 9 januari 2025 en 30 januari 2025 heeft overgemaakt (stuk 2). Deze stukken bevatten cruciale informatie over de inkomsten van de referentiepersoon, waaronder loonfiches, bewijs van herstructurering en opeenvolgende interimcontracten.

Verwerende partij verzuimt bovendien om een eigen, individuele analyse te maken van de volledige inkomstenperiode van de referentiepersoon, gaande van oktober 2022 tot op heden.

Het zonder voldoende motivering terzijde schuiven van de neergelegde aanvullingen is niet alleen in strijd met de wettelijke motiveringsplicht, maar getuigt ook van een gebrek aan de zorgvuldigheid die van een administratieve overheid mag worden verwacht. Een dergelijke werkwijze ondermijnt de transparantie en billijkheid van de besluitvorming.

Verwerende partij meende ten onrechte dat de referentiepersoon niet over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, en weigerde op die basis de aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 10 Vreemdelingenwet. Dit artikel werd door verwerende partij dan ook geschonden.

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verwerende partij schendt de motivering- en zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing schendt ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2. De wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het afdoende karakter van de geboden motieven dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De verzoekende partij vroeg een visum lang verblijf op 30 juli 2024 om haar Afghaanse echtgenoot, die in België erkend werd als vluchteling op 3 augustus 2022, te vervoegen. De beoogde gezinshereniging valt onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, waarvan de relevante bepalingen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

1° [...]

2° [...]

3° [...]

4° de volgende familieleden van hetzij een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, hetzij een vreemdeling die over een verblijf van onbepaalde duur beschikt en sedert minimum twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk. Die laatstgenoemde termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- [...]

- [...]

[...]

[...]

5° [...]

6° [...]

7° [...]

8° [...]

Het eerste lid, 4°, is niet van toepassing op de echtgenoot van een polygame vreemdeling, indien een andere echtgenoot van die persoon reeds in het Rijk verblijft.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap, dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als gelijkwaardig met een huwelijk in België.

De bepalingen met betrekking tot de kinderen zijn van toepassing, tenzij een internationaal verdrag, dat België bindt, meer voordelige bepalingen bevat.

§ 2. [...]

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[...]

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in §1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming dan wel na de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45 van de vreemdeling die vervoegd wordt. De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van deze termijn van een jaar, rekening met bijzondere omstandigheden en dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken.

[...]

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

§ 3. [...]

§ 4. [...]

§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

3.6. De verzoekende partij betwist niet dat zij, om in aanmerking te komen voor het gevraagde verblijfsrecht, het bewijs dient te leveren dat haar echtgenoot beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bepaald in artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet, om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

3.7. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar visumaanvraag en als actualisatie nadien, de volgende bewijzen van bestaansmiddelen van haar echtgenoot voorlegde:

- arbeidsovereenkomst bij L. met overeenkomst maaltijdcheques;
- loonfiches bij L. van februari tot en met december 2024 en van 1 tot 19 januari 2025;
- de individuele rekening 2022 en de individuele rekening 2023;
- fiche nr. 281.10 – jaar 2022;
- dag- en weekcontracten van de maand januari 2025.

3.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij ook op eigen initiatief een actualisatie van het dossier van de verzoekende partij heeft doorgevoerd, met name door het raadplegen van de gegevens van haar echtgenoot in de Dolsis-databank. De verwerende partij stelde vervolgens vast dat uit deze databank blijkt dat de tewerkstelling van de referentiepersoon beëindigd werd sinds 19 januari 2025 en ook bleek dat de gezinshereniger sindsdien tewerkgesteld is op basis van een interimcontract. De verwerende partij meent echter dat gezien aan dergelijke contracten op elk moment een einde kan worden gesteld door de werkgever en de echtgenoot daarnaast geen enkele zekerheid kan bieden dat dit interimwerk in de toekomst kan worden voortgezet, de stabiliteit en de regelmatigheid van deze bestaansmiddelen allerm minst is aangetoond. In dit kader wijst zij er nog op dat interimarbeid per definitie slechts tijdelijk en flexibel is en in deze hoedanigheid dan ook niet in overweging kan genomen worden ter staving van de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij zij wijst op een arrest van de Raad van 20 september 2011. De verwerende partij meent dan ook dat de echtgenoot niet aantoonst over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en het visum te weigeren.

3.9. De verzoekende partij betoogt dat slechts beperkt werd rekening gehouden met bepaalde essentiële bewijsstukken betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon waaronder de loonfiches van 2024 en 2025 alsook het C4 met bewijs van herstructurering en de wekelijkse interimcontracten vanaf januari 2025, dat de verwerende partij wel vermeldt dat de referentiepersoon nog steeds werkt via interimcontracten, maar niet verwijst naar de aanvullende informatie die zij heeft voorgelegd betreffende zijn C4 en het huidige interimwerk, dat zij volledig nalaat te verwijzen naar het feit dat zij meer dan twee jaar in dienst was, dat zij ontslagen werd omwille van een herstructurering en dat zij – ook via interimcontracten – maandelijks meer dan 2.131,28 euro netto verdient. Zij wijst er voorts op dat de verwerende partij op haar website aanhaalt dat er rekening kan gehouden worden met interimwerk onder bepaalde voorwaarden. Ook argumenteert zij dat de Raad steeds het belang heeft benadrukt van een volledige evaluatie van de persoonlijke en financiële situatie van de referentiepersoon waarbij er wordt gekeken naar de continuïteit en het totaalbedrag van de inkomsten, ongeacht of deze voortkomen uit tijdelijke contracten of interimwerk. Zij wijst er nog op dat er in haar geval sprake is van het ononderbroken aan het werk zijn door de referentiepersoon sinds 5 oktober 2022 en dat bij de visumaanvraag alle nodige stukken werden gevoegd, dat de aanvullende documenten met betrekking tot het huidige interimwerk van de referentiepersoon duidelijk aantonen dat, ondanks de tijdelijk aard van deze contracten, de inkomsten wel degelijk regelmatig en voldoende zijn, dat deze interimcontracten bovendien aansluiten op een lange periode van stabiele tewerkstelling, wat enkel bijdraagt aan het bewijs van zijn structurele financiële draagkracht. Zij meent dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de tijdelijke aard van de tewerkstelling verwart met de tijdelijke aard van de inkomsten, dat dit een foutieve redenering is, aangezien de referentiepersoon aantoonst dat hij ook via interimwerk voldoende en regelmatige inkomsten genereert. Zij besluit dat de verwerende partij ten onrechte meende dat de referentiepersoon niet over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige beschikt en op die basis het visum gezinshereniging weigerde, waardoor voormelde bepaling werd geschonden.

3.10. Uit de voorliggende stukken (administratief dossier, stuk nr. 143) blijkt dat de referentiepersoon, sinds 5 oktober 2022 en dit tot 19 januari 2025 een vaste voltijdse tewerkstelling had. Uit aanvullende informatie die de verzoekende partij voegt ter actualisatie van haar aanvraag op 31 januari 2025, blijkt dat de referentiepersoon op 15, 16 en 17 januari 2025 werkte met dagcontracten en in de weken van 20 tot 24 januari 2025 en van 27 tot 31 januari 2025 werkte met weekcontracten via interimarbeid.

Er blijkt aldus dat de echtgenoot van de verzoekende partij in staat is geweest om gedurende meer dan twee jaar voor zichzelf in een inkomen te voorzien en hij dit heden doet op grond van interimcontracten na een recent ontslag omwille van herstructurering, waarbij ook dient vastgesteld te worden dat de referentiepersoon onmiddellijk aan de slag is gegaan na zijn ontslag met tewerkstellingen via interimcontracten.

Er mocht wel degelijk van de verwerende partij worden verwacht dat zij dit gehele tewerkstellingsverleden van de referentiepersoon in rekening zou hebben gebracht, in plaats van enkel rekening te houden met de meest recente interim-tewerkstelling.

Het is zo ook niet zozeer de huidige tewerkstelling die stabiel en regelmatig moet zijn, maar wel de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon kan beschikken. Bij geen enkel arbeidscontract bestaat trouwens een absolute garantie op de voortzetting ervan, zodat het kennelijk onredelijk voorkomt te motiveren dat de verzoekende partij geen enkele zekerheid kan bieden dat dit interimwerk in de toekomst kan voortgezet worden.

De verwerende partij stelt ten onrechte dat interimarbeid 'per definitie' niet voldoet aan de criteria van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Deze algemene motivering impliceert dat de verwerende partij van oordeel is dat een tewerkstelling via interimarbeid nooit in aanmerking kan komen, wat echter geen steun vindt in artikel 10, §2 *uncto* artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling laat weliswaar toe rekening te houden met de aard en regelmatigheid van de bestaansmiddelen, maar hierin kan niet worden gelezen dat interimarbeid *ipso facto* dient te worden uitgesloten. De begrippen "stabiel", "toereikend" en "regelmatig" uit deze bepaling sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. Tijdelijke interim-contracten kunnen worden afgesloten voor langdurige periodes of voor korte doch aansluitende periodes op dezelfde of verschillende werkplekken, derwijze dat er bestaansmiddelen op regelmatige en stabiele wijze uit kunnen worden verworven. Bovendien kunnen zelfs personen die beschikken over een arbeidscontract van langere of van onbepaalde duur geen 100% garantie geven dat zij steeds over een inkomen zullen kunnen beschikken. Derhalve moet steeds de individuele situatie van de referentiepersoon worden onderzocht in het licht van de voorgebrachte gegevens. Een en ander brengt met zich mee dat interimarbeid niet *a priori* kan worden uitgesloten. Er moet worden onderzocht of de gezinshereniger beschikt over stabiele inkomsten, niet of de gezinshereniger een stabiele tewerkstelling heeft bij eenzelfde werkgever of een stabiele bron van inkomsten heeft.

Betreffende de verwijzing in de bestreden beslissing naar het arrest met nummer 66 999 van 20 september 2011 van de Raad merkt de Raad op dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht in het licht van artikel 10, §2 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.11. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd en heeft zich ter terechtzitting beperkt tot het verwijzen naar het administratief dossier.

3.12. Het enig middel is gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 3 maart 2025 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER